

David Williams

KRYSBURGER

Krysburger

David Walliams

Krysburger

Ilustroval Tony Ross

slovar

Text © David Walliams 2012
Illustrations © Tony Ross 2012
Translation © Michaela Hajduková 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0990-4

Frankiemu, chlapcovi s najkrajším úsmevom

V tejto knihe vystupujú nasledujúce postavy:

Zoin otec

Burt, predavač hamburgerov

Zoe, dievčatko

Sheila,
Zoina macocha

Pán Matohy,
riaditeľ

Slečna
Lilipontová,
nízka
učiteľka

Raj, tučný
trafikant

Gvenda
Grobyanová,
dievča, čo všetkých
šikanuje

Ryšiačik,
mŕtvy škrečok

Geberit, živý
potkanček

1

Krevetový dych

Škrečok je mŕtvy.

Leží na chrbte.

S otrčenými labkami.

Nežije.

Zoe otvorila kľetku. Po lícach sa jej kotúlali slzy ako hrachy. Ruky sa jej triasli, srdce búšilo ako divé. Položila Ryšiačikovo chlpaté telíčko na ošúchaný koberec. Už nikdy v živote sa ne-usmeje, bola o tom presvedčená.

„Sheila!“ zakričala Zoe na plné hrdlo. Aj napriek opakovaným otcovým prosbám od-

mietala svoju nevlastnú matku oslovovať *ma-mi*. Neoslovila ju tak ani raz a zaprisahala sa, že to ani nikdy neurobí. Mamu jej nenahradí nikto a, pravdupovediac, jej nevlastná mama sa o to vôbec nepokúša.

„Neotravuj! Nevidíš, že pozerám telku a nadžgávam sa?“ ozvalo sa nevrlo z obývačky.

„Ryšiačikovi sa niečo stalo!“ vysvetľovala Zoe.

Zámerne situáciu zľahčovala.

Raz v telke videla film z nemocničného prostredia – zdravotná sestra sa usilovala oživiť zomierajúceho pacienta. Aj ona sa teraz zúfalo snažila jemnučko fúkať škrečkovi do otvorenej papuľky, pokúšala sa dať mu umelé dýchanie z úst do úst. Nič. Nepomohlo, ani keď pripojila srdiečko hlodavca sponkou na spisy k ceruzkovej baterke. Neskoro, už je neskoro.

Škrečok bol už tuhý, chladný.

„Sheila! Pomôž mi, prosím ťa!“ kričalo dievčatko.

Zoe najskôr len tichučko smoklila, potom vybuchla do srdcervúceho plaču. Nakoniec začula nevlastnú mamu, ako sa neochotne šuchce po chodbe ich malého bytu na tridsiatom siedmom poschodí vysokého paneláka, šikmého ako veža v Pise. Všetky Sheiline činnosti sprevádzalo vzdychanie a ochkanie. Bola taká lenivá, že ešte aj keď si chcela špárať v nose, požiadala o to Zoe. Samozrejme, Zoe vždy odmietla. Sheila sa tvárila znechutene dokonca aj pri prepínaní televíznych kanálov diaľkovým ovládačom.

„Och, och, ach, ach,“ fučala v chodbe. Zoína nevlastná mama nebola veľmi vysoká, ale zato široká, to teda bola.

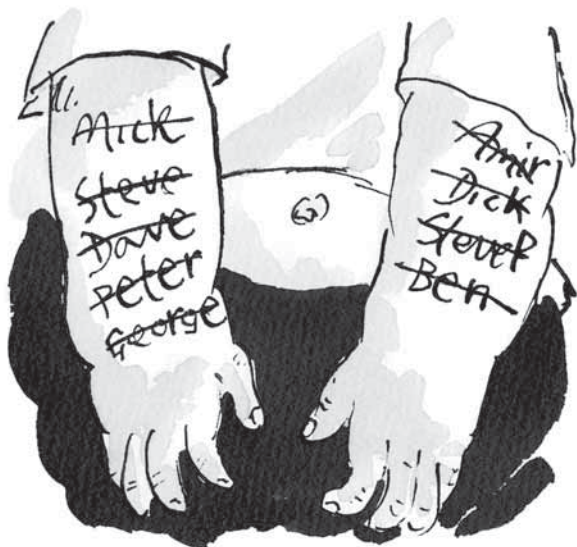
Skrátka, aj guľa je šuvijs.

Krysburger

O chvíľu si Zoe uvedomila, že Sheila stojí vo dverách a jej telo bráni svetlu z chodby, aby prenikalo do izby. Čo je? Zatmenie mesiaca? Navyše cítila nepríjemný sladkastý zápach krevetových čipsov. Jej nevlastná mama ich zbožňovala. Stále sa chvastala, že ich jedla už ako batola a že keď jej mama ponúkla niečo iné, vyprskla jej to do tváre. Podľa Zoinkej mienky čipsy smrdeli nielen krevetami. A Sheile páchol dych, ako inak, čipsami.

Teraz zastala vo dverách, v jednej ruke držala balíček odporných čipsov, druhou rukou si ich pchala do úst a pozorovala, čo sa deje. Na sebe mala, ako vždy, ušmudlané dlhé biele tričko, čierne legíny a chlpaté ružové papuče. Na pokožke, ktorú tričko nezakrývalo, sa vynímalo tetovanie. Na rukách mala napríklad preškrtnuté mená svojich bývalých manželov:

„Preboha!“ vyprskla. Ústa mala stále plné čipsov. „Prepánajána, to je smutné. Srce mi z toho puká. Otrčil kopytá, chúdatenko.“ Naklonila sa nad dievčatko a zízala na mŕtveho škrečka. Keď hovorila, rozžuté kúsky čipsov jej prskali z úst na koberec.

„Prepánakráľa, panenka skákavá, a vôbec,“ dodala nie veľmi smutne.

A v tej chvíli pristál jeden kúsok rozžutého čipsu priamo na mäkučkom kožúšku mŕtveho škrečka. Bola to zmes slín a čipsov.¹ Zoe ho nežne zotrela a na studený ružový škrečkov ňufáčik dopadla slza.

„Ehm, volačo ma napadlo,“ nadhodila ma-cocha. „Dojem čipsy a môžeš ho dať sem do sáčka. Ja sa ho račej nebudem dotýkať, aby som volačo nechytla.“

Sheila si dala vrecúško k ústam a zvyšné čipsové omrvinky si nasypala do nenásytného gágora. Prázdne vrečko podávala dievčatku. „Na, rýchlo ho tam strč. Nech od neho nenasmradne celý byt.“

Zoe tá krivda skoro vyrazila dych. Ved' celý byt smrdel krevetovým dychom tučnej ma-

¹ V odborných kruhoch sa používa termín *slinpsy*.

cochy! Takmer sa šúpala farba zo stien. Keby mali v byte vtáčika, možno by mu z toho smradu perie vypadalo. Keby vietor začal fúkať opačným smerom, smrad by cítili ešte aj v susednom meste desať kilometrov odtiaľto.

„Nepochovám predsa môjho zlatého Ryšiačika vo vrečku z čipsov,“ vyštekla Zoe. „Načo som ťa sem vlastne volala! Choď radšej preč, prosím ťa!“

„Prepánakráľa, dievča!“ vykričala macocha. „Šak som chcela pomôcť. Naničhodnica nevďačná!“

„To mi je teda pomoc!“ kričala Zoe a ani sa neotočila. „Choď, choď radšej preč, prosím ťa!“

Sheila sa vyrútila z izby ako tank a tak tresla dverami, až sa odvalil kus omietky zo stropu.

Zoe počúvala, ako sa žena, ktorú odmieta

volať mamou, suchce späť do kuchyne. Určite sa začne nadžgávať ďalším rodinným balením krevetových čipsov. Dievčatko zostalo samo vo svojej maličkovej izbe a nežne hojdalo na ruke mŕtveho škrečka.

Ako len zomrel? Vedela, že Ryšiacik bol mladý aj na škrečkovské pomery.

Žeby to bola škrečkovská vražda? húpala.

Ale kto by sa chcel zbaviť bezbranného malého škrečka?

Nuž, ak dočítate túto knihu, dozviete sa to. A zistíte aj to, že na svete sú ešte oveľa horší ľudia. V tejto knižke na vás číha najhorší človek na svete. Nebojíte sa? Tak čítajte ďalej...